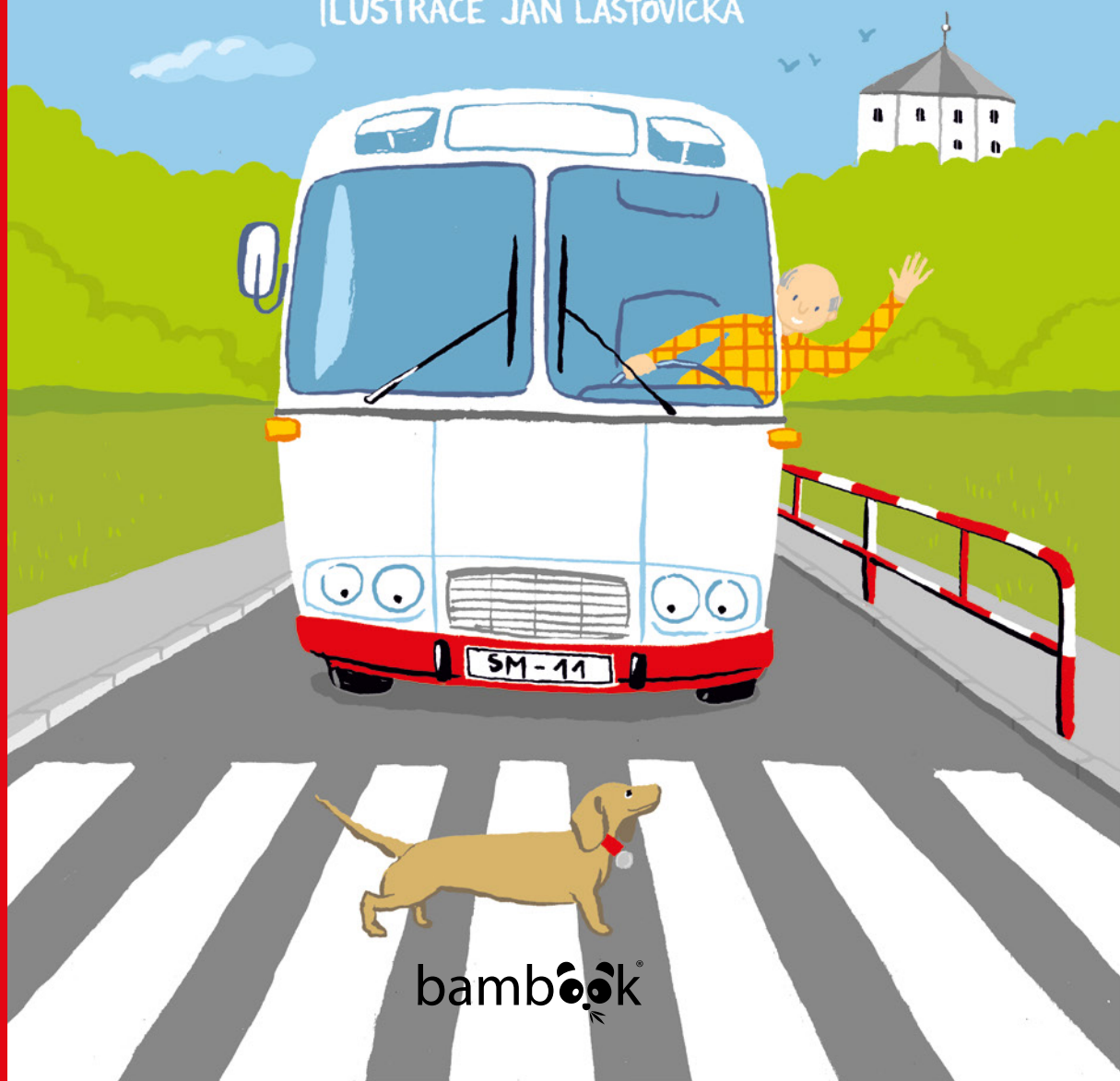

MICHAELA MLIČKOVÁ JELÍNKOVÁ

DOBRODRUŽSTVÍ PANA KOLEČKA

POHÁDKY OD HVĚZDY

ILUSTRACE JAN LAŠTOVIČKA

bambóok®

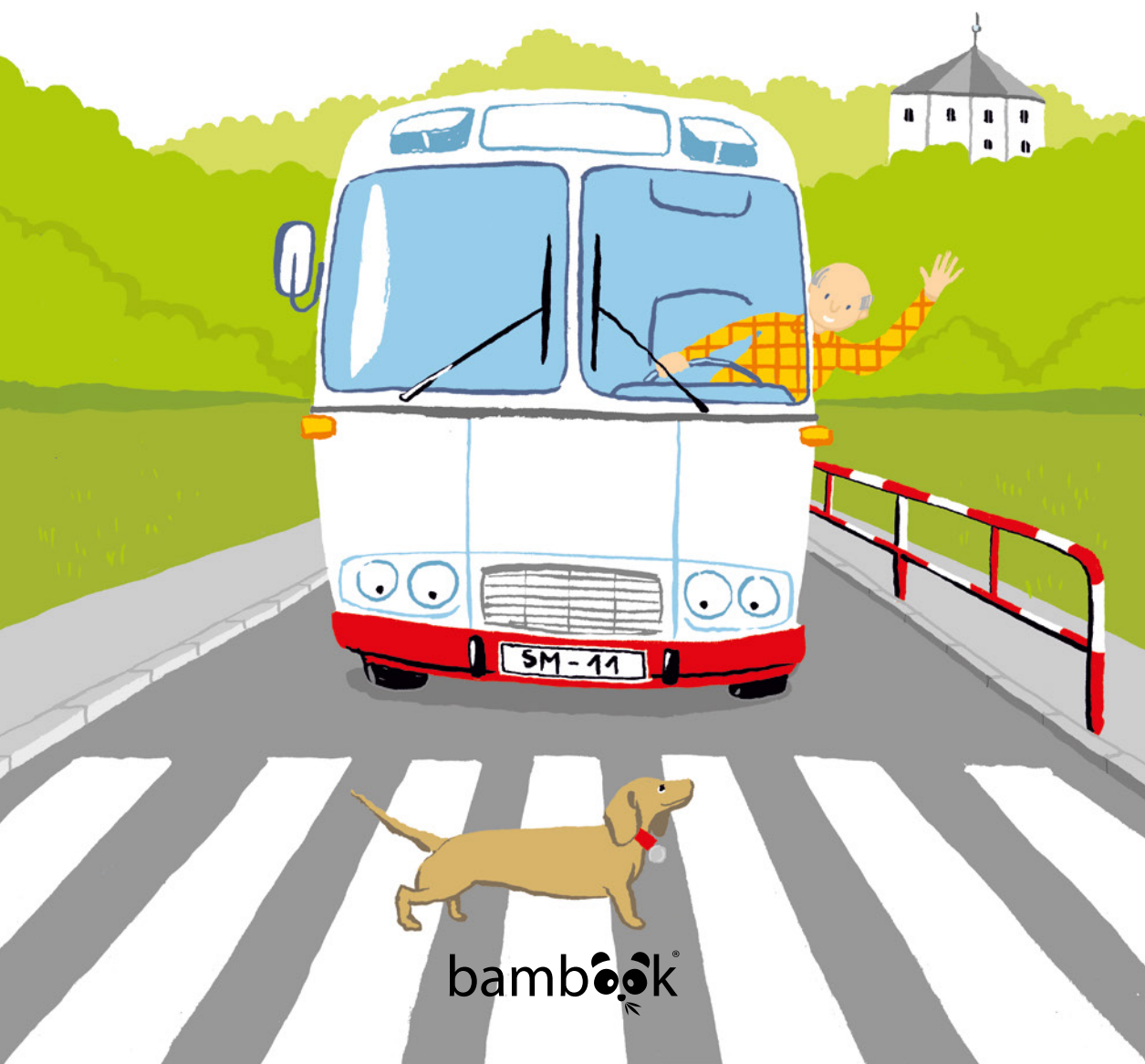
Davidovi máma

MICHAELA MLIČKOVÁ JELÍNKOVÁ

DOBRODRUŽSTVÍ PANA KOLEČKA

POHÁDKY OD HVĚZDY

ILUSTRACE JAN LAŠTOVIČKA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Michaela Mlíčková Jelínková

DOBRODRUŽSTVÍ PANA KOLEČKA
POHÁDKY OD HVĚZDY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambósk**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6633. publikaci

Ilustrace Jan Laštovička
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Odborný poradce Petr Ryska
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 152
Vydání 1., 2017

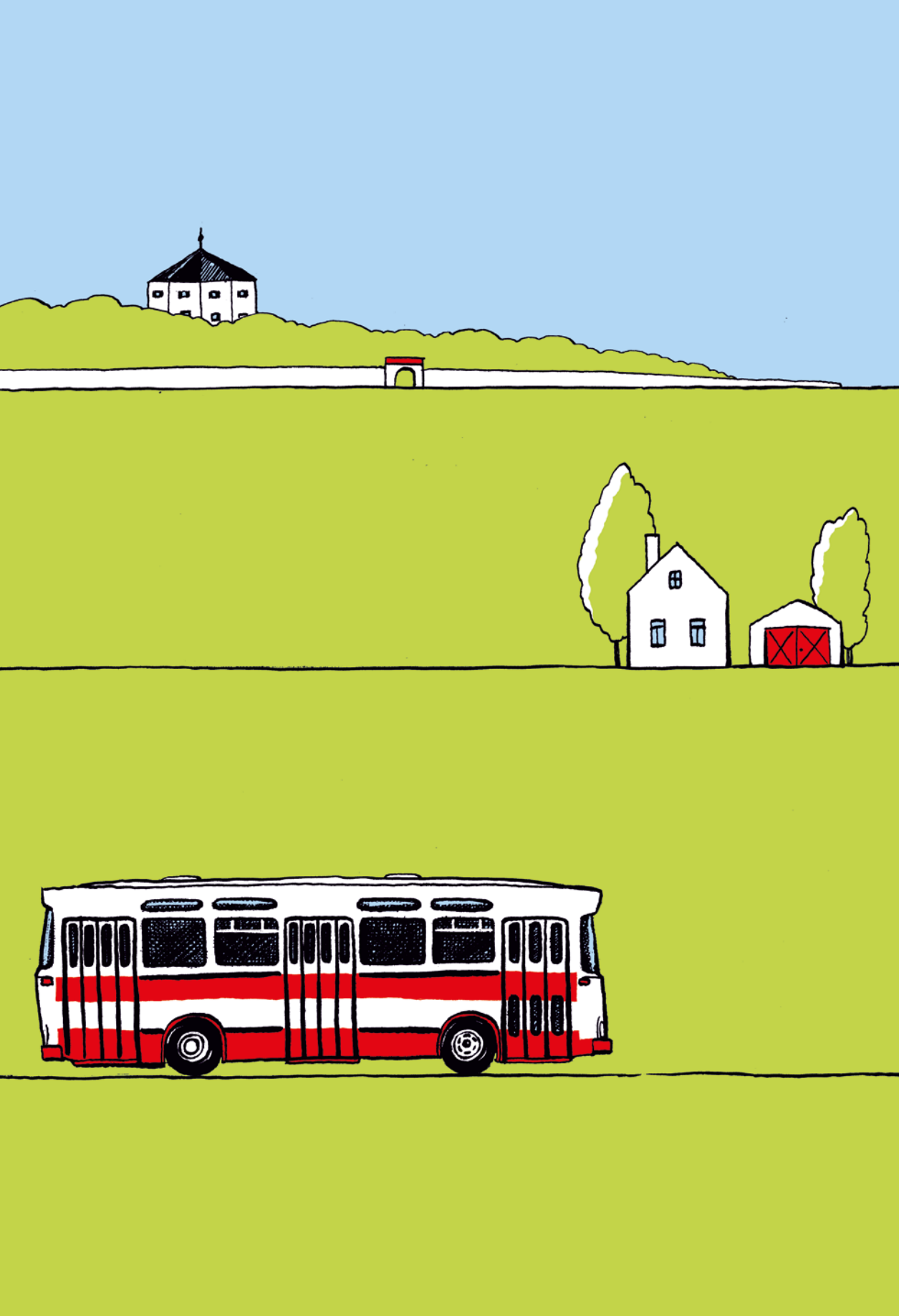
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2017
Cover Illustration © Jan Laštovička

ISBN 978-80-271-9849-8 (ePub)
ISBN 978-80-271-9848-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-0314-0 (print)

Úvod	7
Jak si pan Kolečko přivezl Šemíka domů	13
Jak málem zapadli u rybníka Manovka	23
O sluneční básničce	33
Jak potkali Šikulu	41
Jak píchli na Vypichu	51
Tulipány	63
Jak objevili kouzelnou studnu na Kocourkách	73
Jak se vypravili hledat kouzelné bylinky	83
Jak chytali ryby	95
Jak se jeli koupat do Šárky	107
Výlet do Číčovic aneb Zlobivý retardér	117
Jak pan Kolečko málem spadl z koňského hřbetu na Kozích hřbetech	127
Jak jeli do Stromovky a přišel podzim	139

ÚVOD

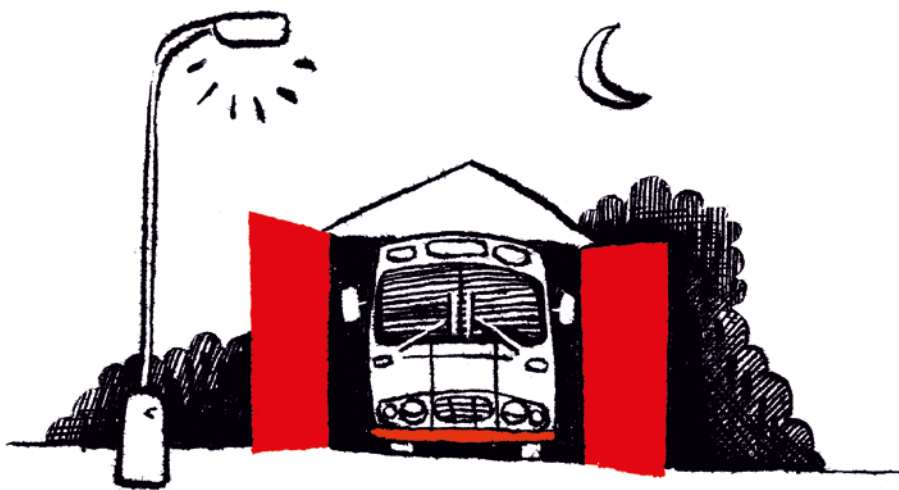

Tam, kde končí město a začíná les, stojí stará garáž. Větve stromů ji šimrají v oknech už dlouho, tak dlouho, že její zdi obrostly mechem a škvírami v oknech se protahuje vítr. Garáž i les jsou totiž na kopci, který se jmenuje Bílá hora, a jak to na kopcích bývá, často tu fouká. Mraky se tu proto dlouho neudrží. Pospíchají nad korunami staletých buků a dubů, jako by se bály, že si o jejich špičky odřou svá kulatá šedivá břicha.

Les na Bílé hoře není obyčejný les. Říká se mu obora, protože ho jako kouzelný prsten obepíná vysoká zeď ze zlaté opuky, což je vzácný kámen, který dnes už skoro nikde nenajdeme. A za tou zlatou zdí a za hustými alejemi buků a dubů, tam, kde se setkávají všechny cesty, je nevelká zelená loučka a na ní malý zámeček. Vypadá,

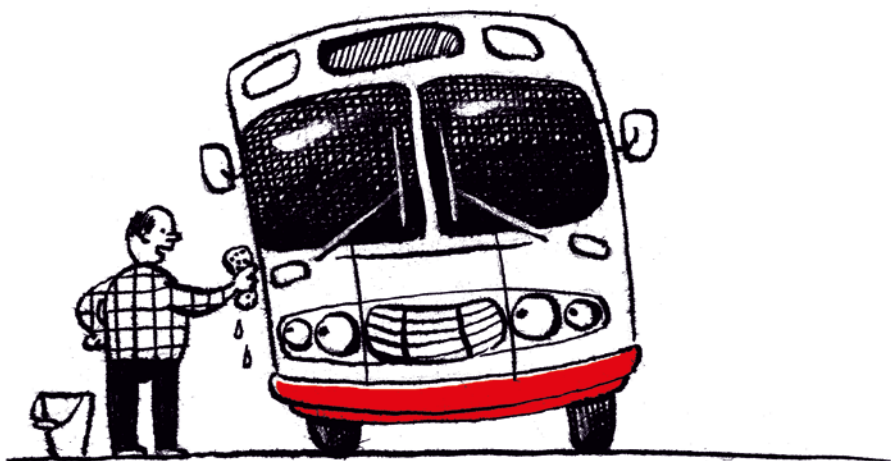
jako by sem spadl z nebe. Kdysi dávno ho nechal postavit z veliké lásky jistý Ferdinand pro svou milou Filipínu. Asi proto se o zámečku vypráví, že je kouzelný, a kouzelně tenhle **letohrádek** určitě vypadá: dvanáct stěn bílých jako sníh, na nich sedí střecha černá jako uhel a špičatí se jako hvězda, která sem spadla z noční oblohy. A tak se také zámečku říká Hvězda, a podle něj i celé oboře.

A kampak se ztratila naše garáž z počátku vyprávění? – Vůbec nikam. Stojí jen kousíček za zdí obory Hvězda a od letohrádku je to k ní, co by kamenem dohodil. Je docela veliká, protože v ní bydlí autobus Šemík. A vedle té velké garáže se krčí malý domeček. V něm bydlí pan řidič Kolečko s pejskem Šikulou. Ti tři – pan

Kolečko, Šemík ani Šikula – už nejsou nejmladší, ale radují se života a společně zažívají spoustu dobrodružství.

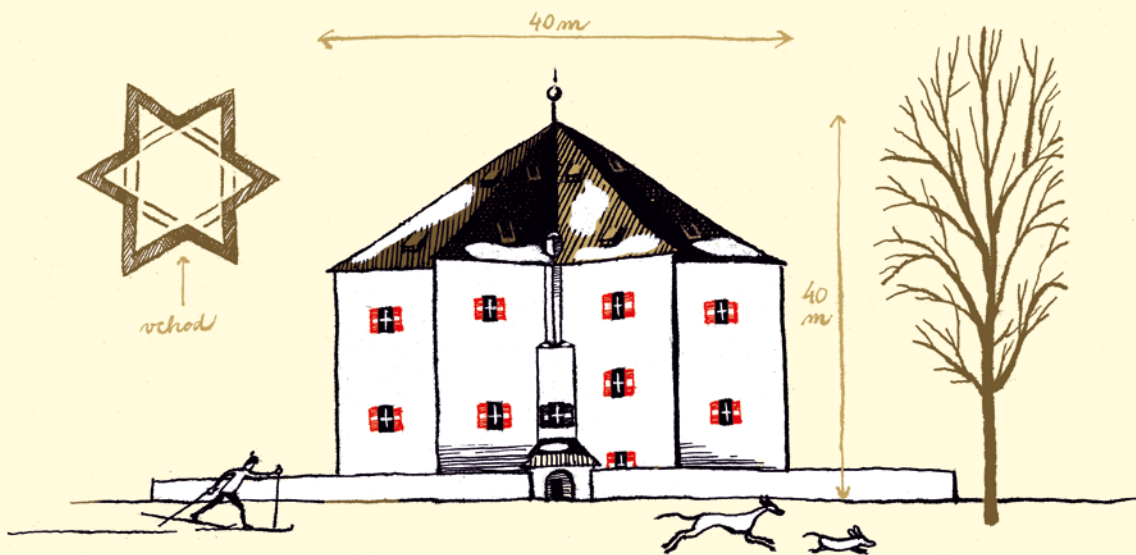
A jak se dá zažít dobrodružství, když bydlíte ve městě? Úplně jednoduše. Stačí vyrazit na výlet. A nemusí to být ani nijak daleko. Pan Kolečko, Šikula a Šemík vyjíždějí na výlety docela často a vždycky se jim přihodí něco zajímavého – a někdy i trochu napínavého. A my se na pár výletů vypravíme s nimi.

Víš, že...

Letohrádek Hvězda

navrhl a postavil v roce 1555 arcivévoda Ferdinand Tyrolský, vzdělaný šlechtic a architekt, pro svou milovanou Filipínu, neurozenou dceru kupce Welsera. V té době si králové nesměli brát neurozené ženy, a tak se Ferdinand a Filipína vzali potají a svůj sňatek tajili několik desítek let. Jejich láska ale byla neobyčejně silná, takže všechny těžkosti překonali. Půdorys letohrádku má tvar šesticípé hvězdy, takzvaného hexagramu, a je prý kouzelný. Říká se, že tajemství letohrádku se ukrývá ve dlaždici s klíči. Každé ze čtyř pater je zasvěceno jinému živlu. V posledním patře bývají koncerty, v ostatních výstavy.

Opuka

je kámen, který se odpradáвна těžil na Bílé hoře. Podle jeho barvy se také Bílé hoře říká „bílá“. Bělohorská opuka však nebyla zcela bílá – měla odstín lehce dozlatova. Mnoho starých pražských domů je postaveno právě z ní, a proto se Praze přezdívá Zlatá Praha. Opuka vznikla před miliony let usazováním nejjemnějších částic na dně moře a obsahuje zkameněliny mořských hub a živočichů. Abychom je však viděli, potřebujeme mikroskop.

JAK SI PAN KOLEČKO PŘIVEZL ŠEMÍKA DOMŮ

Před mnoha a mnoha lety, kdy v Praze ještě nejezdilo metro, přišel na svět v továrně Karosa autobus. Páni inženýři, kteří u toho byli, na něm mohli oči nechat.

„Ten se tedy povedl! Podívejte na to krásné prosklené čelo! A ta samonosná karoserie a hydromechanická automatická převodovka!“

Měli pravdu. Nový autobus byl vskutku výjimečný stroj. Motor měl umístěný uprostřed mezi nápravami a k tomu pneumatické odpružení a troje nástupní a výstupní dveře.

Jenže autobus byl skromný, vždyť se o svou krásu nijak nezasloužil, a tak se z lichotek pánů inženýrů začervenál. Na bílé karoserii mu vyvstaly dva nenápadné růžové pruhy.

„Jé, on se červená!“ smáli se inženýři. „A víte co, natřeme mu ty pruhy načerveno pořádně a napořád. Bude mu to slušet.“

A jak řekli, tak udělali.

Jen jméno mu nevybrali úplně pěkné.
No uznejte, je snad ŠM 11 jméno pro nejhezčí
autobus? Ale autobus si z toho nic nedělal.
Mnohem víc mu záleželo na tom, aby dostal
nějakého hodného a šikovného řidiče.

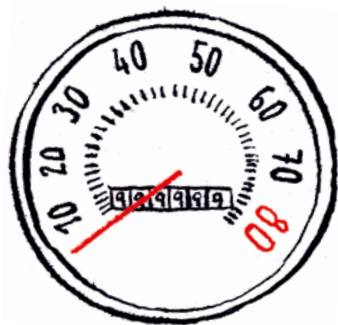
Přidělili ho Janu Kolečkovi. Byl to mladý
a nezkušený řidič, a tak měl autobus zprvu obavy.
Snad ten mladík nebude moc divoký? Ještě aby
tak zadřel píсты nebo něco podobného!

+

Ale nic z toho se nestalo. Jan Kolečko věděl, že na autobus v záběhu se musí opatrně. Že na pedál brzdy se nedupe, motor se netúruje a plyn se přidává polehoučku. Jen jméno ŠM 11 se mu nelíbilo, a tak řekl: „Budu ti říkat Šemík. Budu se o tebe starat a ty mě na oplátku budeš poslouchat. A společně budeme vozit lidi městem.“

Taková řeč se autobusu líbila. A tak spolu jezdili den po dni, měsíc po měsíci a rok po roce a vozili po městě maminky, babičky, dědečky i tatínky s dětmi. A někdy vezli i kola, kočárky, tříkolky, i psy a kočky vozili. Jednou se s nimi dokonce svezl i kanárek v kleci! Stali se z nich nerozluční kamarádi. Celkem spolu pan Kolečko a Šemík najezdili milion kilometrů.

A milion, to je opravdu moc.

* * *

Když už spolu jezdili po městě mnoho let, našel pan Kolečko na stole dopis od pana ředitele. Stálo tam, že Šemík musí do starého železa. Pana Kolečka píchlo u srdce. Vždyť Šemíkův motor šlape pořád jako hodinky!

Ale nic naplat, musel tu špatnou zprávu autobusu říct. I Šemík byl smutný. Průduchy nad čelním sklem se mu zkrabatily a po masce se mu řinuly slzy proudem jako z prasklé cisterny.

Domů se šlo pan Kolečkovi těžko. Celou noc nemohl spát a jen vymýšlel, jak to zařídit, aby Šemík nemusel do šrotovny.

Byla jenom jedna možnost.

Když ráno vyšlo slunce, oblékl si pan Kolečko svůj nejlepší, vlastně jediný oblek, nasadil klobouk a trochu rozechvělý zaklepal na dveře ředitelské kanceláře. Seděli tam kolem stolu pan ředitel a další pánové. Všichni se tvářili důležitě, jako by právě rozhodli, že zeměkoule se už nebude točit doprava, nýbrž doleva.

„Co se děje?“ zamračil se pan ředitel na řidiče.

„Šemík nepatří do šrotu,“ vyhrkl pan Kolečko. „Nechte ho ještě chvíli jezdit. Prosím!“

Ale ředitel zavrtěl hlavou a po něm i ostatní pánové.

„Kdepak. Model ŠM 11 se vyřazuje. Je na to předpis. Podívejte!“ A zamávali panu Kolečkovi před nosem papírem se spoustou písmenek.

„Ale Šemík je v lepší formě než lecjaký mladší autobus!“ nedal se odradit pan Kolečko. „Nepatří do starého železa!“

„Neodmlouvejte, Kolečko,“ zamračil se pan ředitel. „Víte, že předpis je předpis.“

„Já si ho tedy vezmu domů,“ navrhl pan Kolečko.

Pánové zavrtěli hlavami. „To nejde.“

„Ani kdybych podniku zaplatil?“ zkoušel to dál řidič.

Pan ředitel si zamnul zamyšleně bradu a pak prohlásil: „To by možná šlo.“

„Kolik peněz byste za Šemíka chtěli?“ zeptal se pan Kolečko s nadějí i obavou v hlase.

Pan ředitel řekl moc vysoké číslo.

„Tolik nemám, ale můžu platit každý měsíc kousek,“ řekl pohotově pan Kolečko.

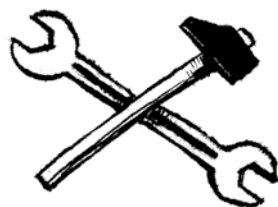
Pánové dali hlavy dohromady a po chvíli souhlasili: „Dobře, ale musíte si ho odvézt hned. Ať se vám cestou nerozpadne!“

A rozesmáli se, až se za břicho popadali. Jeden pán dokonce spadl ze židle.

„Děkuju,“ řekl pan Kolečko, ale v hluku nebyla jeho slova slyšet.

Někteří lidé se smějí zvláštním věcem, pomyslel si a rozeběhl se do garáže. Co kdyby si to ti pánové náhodou rozmysleli?

„Přišel ses rozloučit?“ zeptal se smutně Šemík.

„Žádné loučení!“ vykřikl radostně pan Kolečko. „Nepůjdeš do šrotu! Odted' budeš bydlet se mnou u Hvězdy.“

Autobus se štěstím celý rozzářil. Dokonce i brzdová světla svítila. Péroval hned na dvou, hned na čtyřech kolech a nakláněl se a natáčel jako tanečník. Takhle ho pan Kolečko ještě nikdy neviděl.

A tak si pan Kolečko odvezl Šemíka domů. Starou velkou maštal, kde jeho dědeček kdysi choval koně, přestavěl na garáž. Opravil střechu, vybetonoval podlahu a vsadil velká vrata, aby se Šemík vešel dovnitř.

„Dřív tu stáli čtyři koně, dnes jich tu bude dvě stě,“ zamnul si spokojeně ruce pan Kolečko, když Šemíka zaparkoval v maštali, tedy vlastně v garáži. Šemíkův motor má totiž sílu jako dvě stě koní.

Autobusu se jeho nový domov zalíbil, i když to byl starý kamenný dům. S meluzínou, co se protahuje okny, se brzy skamarádil. Když opadá

listí, vidí z jednoho okna až na letohrádek Hvězda a z druhého, jak si pan Kolečko vaří v domečku oběd. A to Šemíkovi ke spokojenosti úplně stačí.

* * *

Pan Kolečko sice v práci řídí nový, moderní autobus, ale Šemíka má pořád nejraději a občas si s ním vyjede na výlet. Na to se Šemík vždycky těší.

„A nezůstaneme dnes raději doma, Šemíku? Měl by ses šetřit,“ škádlí ho pan Kolečko.

„Šetřil jsem se dost,“ řekl Šemík. „Jedeme!“

„Na staré blatníky se uštveš a mě na stará kolena jakbysmet!“ hudruje pan Kolečko. Ale jen naoko. Ve skutečnosti je rád, že jedou, i když občas už musí z výletu volat odtahovou službu nebo zajet do servisu a koupit Šemíkovi u paní Veselé náhradní díl.

Paní Veselá neřídí autobus, nýbrž speciální opravnu pro stará auta a autobusy. Vždycky najde pro Šemíka ten správný šroubek, matku, těsnění nebo cokoli, co autobusu zrovna chybí. Pan Kolečko i Šemík ji proto mají rádi.

A taky proto, že paní Veselá se ráda směje a nosí boty na podpatcích a k nim veselé barevné sukně. Mezi šedivými regály svítí jako světluška.

Pro některé součástky musí vylézt po štaflích do police až úplně u stropu. Když pan Kolečko vidí, jak paní Veselá stoupá v podpatcích po štaflích, má o ni starost.

„Nespadněte! Ať si nezlomíte nohu!“

„S tím si nelamte hlavu,“ usměje se šibalsky paní Veselá a v očích jí hrají veselé ohníčky. Tyhle ohníčky se panu Kolečkovi líbí a úplně nejlepší je, že nezmizí, ani když pan Kolečko se Šemíkem přijedou do servisu s nějakou velkou šlamastykou. Paní Veselá jim vždycky ráda pomůže z bryndy.

Jako třeba tenkrát k zimě, když si vyjeli k panskému rybníku Manovka. Ale o tom až příště.